

Nazire Her Şeyi Göze Almış Şair

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 03 Nisan 2024

SAYIN ÂDEM HOCAMIN SON ŞİİRİNE NAZİRE

SAYGILARIMLA.

Göze almakla iştiğal bir de gözden çıkarılmışken insan...

Sevginin de bir sınırı var artık bu hayatta sevmeyi öğrenmemiş insanlardan olamadım madem sevmekle iştiğal yüreğimi de cendereye sokarken bu boğucu atmosfer.

Önce ferî oldum sevginin sonra neferi:

Asker adımlarında yalnızlığın göğüs gere gere hayata göğsüme ilişmiş bir rozet omzuma yerleşmiş apoletlerimden de ayrı kalamadığım kadar ben sırf kendimden ayrı kalabilmişken bu sevgisi dünyada.

Acılarla beslendiği kadar insan sevgiyle de meşk eylerken...

Yetmedi hüznün denizinde yudum yudum sonlanırken ruhunu şifası:

Bir meddücezîr ki yaşam...

Belki bir tefrika.

Temaşa ettiğim sözcüklere âşık olduğum kadar...

Şükürler olsun Rabbim var başımda.

Kolluk kuvvetim şiirler bir de arkamı kolaçan eden melekler bense önüme bakarken aşk ile bir nehir gibi akıp da bentleri dahi bu coşkuyla yıkabilirken...

Doğrudur yalnız olduğum ve doğrudur da içimin iyi olduğu niyetimi bozmadan yaşadığım kadar hayatta pek çok şeyi de göze alabilmişken.

Nemli ruhum.

Nazenin yüreğim ve sıfatlardan ben en çok:

Evlat olmayı sevdim.

Neşrim.

Nesrim.

Nakşım.

Nakkaşî sözcüklerin.

Radarımsa kalbime takılan duygularım ve yaşımın da insanı olmayı reddediyorum çünkü çocuk kalabildiğim kadar masum ve masum kalabildiğim kadar yalnızım.

Top tüfek donanmadım:

Varsa yoksa benliğim ve belleğim ve eğitim denen süreci ta içime çektiğim derinden ve de mademki: tek bildiğim hiçbir şey bilmediğim...

Tenindeyim bulutun en tepede.

Yerin kaç kat dibine soksa da insanlar baş veriyorum ben her gün her yeni umutla her yeni şiirle şiarım olduğu kadar sevgi ve şiirler şair olsam da olmasam da insan olmanın kitabını yazıyor ve racon kesiyorum.

Ne isliyim ne sisli.

Ne de şaibeli.

Adımla sanımla fink attığım cihan ve kalemin namlusunda da iken parmağım...

Sevdiğimden de öte:

Bir işte bir Es veriyorum burada çünkü değil sevmek sevilmeyi bile hazmedemezken insanoğlu ve işte artık ben de sevmeyenleri kirli yürekleri sevmiyorum hatta onlara geçiş hakkı da tanımıyorum önümden. Derin dondurucuda unutulmuş iken yürekler ve sevgi.

Evrenin genlerinde de saklı iken...

Sevginin eşleştiği umudu ve inancı da yok sayabilirken sevmekten men eden sevilmeyi es geçen insanlar.

Sözcüklerim benim çocuğum.

Ve ben annemin annesi olabilmışken.

Üstüne üstük inzivada geçmişken hayatımın çoğu.

Tekil hanemde tekil varlığımla bilmezler de nasıl çoğalabildiğimi ve işte severek ve yazarak ihya ediyorum hem kalemimi hem kalbimi hem mabedimi.

Sevgi fukarası dünyaya da ben öğreteceğim sevmeyi.

Sevilmediğim kadar da mesudum çünkü içimi kabartan yoksunluk duygusundan çıkıp da yola Allah'a ulaşmayı başarabilmekteyim uzun süredir.

Acımın depreştiği yerde devreye giren maneviyatım.

İman gücümde de saklı iken umudum.

Ve aşk nasıl ki benim sığınağım benim kale' m eşlik ederken de kalem' im kaile alınmasam bile bu cihanda ben sadece doğru zamanı bekliyorum kendimi bulmak adına kendimle olan kavgamda da sınır tanımadan aslında içimdeki cenneti ben yeryüzüne yayıyorum.

Yaylım ateşi açmışken sevgisiz insanlar sözde birbirini sevip de birbirine iltifat yağdırırlar:

Ama ben TEKİM.

Ben biricik iken Rabbim de beni yoktan var edip bana yaşama yazma hakkı tanımışken ötesinde sevgiyle yeşeren yaşaran gönlüme de eşlik ederken bulutlar ve melekler...

Kendimi seviyorum artık daha da çok sevebilecekken tek mani de tanımıyorum sevgime ve eşlik eden coşkuma da melekler ve kalemim sahip çıkarken...

Hem tekim hem tekil:

Ve ben yazarak.

Ve ben severek çoğalıyorum dikenli olsam bile dikenlerimi nasıl ki en derine batırıyorum kimse de canımı benim kendimi yaktığımdan fazlası yakamazken...